

POSTANOWIENIE

26 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Adam Doliwa

na posiedzeniu niejawnym 26 marca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. -
następcy prawnego S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
przeciwko Miastu R.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Miasta R.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z 26 sierpnia 2022 r., V AGa 71/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Miasta R. na rzecz S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Strona pozwana Miasto R. w sprawie z powództwa S. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K., której następcą prawnym jest S. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P., o zapłatę, wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 26 sierpnia 2022 r.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. Następnie przedstawiła uzasadnienie podstaw kasacyjnych i dokonała omówienia stanu faktycznego sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa i prawidłowej wykładni, jak również w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Natomiast nie jest to ogólnodostępny środek zaskarżenia orzeczeń, który umożliwia rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu uregulowana w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony tylko do zbadania przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. Zatem nie służy merytorycznej ocenie skargi kasacyjnej. W razie wystąpienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący ma obowiązek wskazać i uzasadnić określoną przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W ten sposób ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie tych przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione wyłącznie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie będzie instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie. W związku z tym, nie w każdej sprawie skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, w przeciwnym razie Sąd Najwyższy stałby się wbrew obowiązującym regulacjom sądem trzeciej instancji. Nie jest zaś rolą Sądu Najwyższego korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać szczegółowe i wyczerpujące argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Skarga kasacyjna może zostać uznana za oczywiście uzasadnioną tylko, w sytuacji gdy trafność jej zarzutów jest dostrzegalna od razu, na pierwszy rzut oka, bez przeprowadzania wnikliwej jurydycznej ich analizy. Chodzi o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika, a więc chodzi o sytuacje, kiedy wyrok może być uznany za bezprawny (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49).

Skarżąca nie wykazała skutecznie oczywistej zasadności skargi ze względu na podniesione zarzuty. Skarżąca kwestionuje w szczególności fakt, że umowa o dzieło została wykonana w części, jak również charakter podzielności tego świadczenia. Skarżąca podniosła także niezasadne oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego. Powyższe twierdzenia należy uznać za niedopuszczalne, gdyż fakty ustalone przez sąd drugiej instancji w wyniku swobodnej oceny prawidłowo zgromadzonego materiału dowodowego nie mogą być podważane w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c.) i stanowią wiążącą Sąd Najwyższy podstawę faktyczną rozważań prawnych (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z ustaleń sądu obu instancji wynika, że powódka zaoferowała pozwanemu odebranie dzieła, a pozwany był zobowiązany odebrać je, gdyż doszło do wykonania części dzieła, które było świadczeniem podzielnym. Przedmiot umowy mógł zostać podzielony, ponieważ sporządzenie dokumentacji projektowej i pełnienie nadzoru stanowiło dwa odrębne zadania.

W świetle powyższego należało stwierdzić, że przedstawione argumenty w skardze kasacyjnej stanowią jedynie polemikę z przeprowadzoną przez sąd drugiej instancji oceną okoliczności faktycznych, wskazujących na brak wykonania umowy o dzieło w części. Zawarte w uzasadnieniu przyczyny kasacyjne nie

przekonują, że Sąd Apelacyjny naruszył przepisy prawa w sposób uzasadniający konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Skarżąca nie wyjaśniła, jakie przepisy zostały naruszone w stopniu kwalifikowanym, przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ogranicza się do skróconego omówienia stanu faktycznego sprawy i podstaw kasacyjnych, co wyklucza możliwość uznania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Skarżąca nie przedstawiła wywodu prawnego, w tym argumentacji jurydycznej, wyjaśniającej, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W związku z tym, brak było podstaw do uznania, że w sprawie została spełniona przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy uznał, że nie ma innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

[ms]

